

ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับอุดมการณ์ว่าด้วยชายรักชาย
ในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย*

The Relationship between Language and Ideology of
Male Homosexuality in Thai Daily Newspapers

คชาธิป พานิชตระกูล**

Kachathip Phanichtrakul

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มุ่งศึกษาอุดมการณ์ว่าด้วยชายรักชายที่นำเสนอผ่านหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่ากลวิธีทางภาษาที่สื่ออุดมการณ์ว่าด้วยชายรักชายมีกลวิธีทางวาทภาษา 10 กลวิธี ได้แก่ การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำ การใช้มูลบท การใช้ทัศนภาวะ การใช้อุปลักษณ์ การใช้ประโยชน์กรรม การกล่าวอ้าง การใช้คำถามวาทศิลป์ การกล่าวเกินจริง การใช้สลับบท และการเล่าเรื่อง จากกลวิธีดังกล่าวนำเสนออุดมการณ์ว่าด้วยชายรักชายแบ่งเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกคืออุดมการณ์ที่ตอกย้ำวาทกรรมกระแสหลัก 3 ชุดความคิด ได้แก่ 1) ชายรักชายยังไม่ได้ได้รับการยอมรับในสังคม 2) ชายรักชายมักมีการแสดงออกที่แตกต่างจากบรรทัดฐานทางสังคม 3) ชายรักชายมักจะหมกมุ่นอยู่กับเรื่องความ

* บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับอุดมการณ์ว่าด้วยชายรักชายในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย ปี พ.ศ.2555: การศึกษาวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์” โดยมีอาจารย์ ดร.เทพี จรัสจรวงเกียรติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์.

** นิสิตปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ติดต่อได้ที่: kachathip_p@hotmail.com

รักและเพศสัมพันธ์ ส่วนที่สองเป็นอุดมการณ์ที่ต่างไปจากวาทกรรมกระแสหลัก 2 ชุดความคิด ได้แก่ 1) ชายรักชายทำสิ่งต่างๆ ได้เหมือนบุคคลทั่วไป 2) ชายรักชายประสบความสำเร็จได้ด้วยความสามารถของตนเอง ชุดความคิดดังกล่าวล้วนสะท้อนอุดมการณ์ที่สำคัญ คือ “อุดมการณ์ชายจริงหญิงแท้”

คำสำคัญ: อุดมการณ์; ชายรักชาย; หนังสือพิมพ์; วาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์

Abstract

This article aims to examine the ideology of male homosexuality in Thai daily newspapers. The research found that the language choice used to convey ideology of male homosexuality comprises 10 verbal languages which are word and phrase selection, presupposition, modality, metaphor, passive voice, allusion, rhetorical question, exaggeration, intertextuality and story telling. Such techniques represent the ideology of male homosexual. Firstly, the perspective on a view that emphasized social's dominant discourse: 1) the male homosexual is not accepted as a part of society; 2) the male homosexual expression is against social norms; 3) the male homosexual is normally immersed in affection and sexual activity. Secondly, a view that is against dominant discourse: 1) the male homosexual can do things like other people; 2) the male homosexual succeed by their own ability. As a whole, all mentioned ideas reflected on "Straight Male and Female Ideology".

Keywords: ideology; male homosexuality; newspaper; critical discourse analysis

บทนำ

วาทกรรมเกี่ยวข้องกับเรื่องการใช้ “อำนาจ” (power) ในการสร้างและสื่ออุดมการณ์หรือชุดความคิดเกี่ยวกับสรรพสิ่งต่างๆ ในสังคม ทำให้การประกอบสร้างความหมายมีอิทธิพลในสังคม เพราะผู้ประกอบสร้างวาทกรรมเป็นกลุ่มที่มีอำนาจ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “สื่อมวลชน” เนื่องจากทำหน้าที่เป็นสถาบันหรือองค์กรที่เป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดชุดความคิดความเชื่อต่างๆ ไปสู่กลุ่มคนหมู่มากได้ หรือที่เรียกว่า “วาทกรรมกระแสหลัก” (dominant discourse) ซึ่งอาจทำให้กลุ่มคนบางกลุ่มในสังคมที่เรียกว่า “คนชายขอบ” ถูกมองหรือมีภาพไปในทิศทางเดียวตามที่วาทกรรมกำหนด ซึ่งในงานวิจัยนี้ได้แก่ กลุ่ม “ชายรักชาย” ทั้งนี้ ผู้วิจัยเห็นว่าหนังสือพิมพ์รายวันมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการใช้กระบวนการผลิตซ้ำและตอกย้ำความคิดเกี่ยวกับชายรักชาย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษากลวิธีทางภาษาที่สื่ออุดมการณ์ว่าด้วยชายรักชายในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย ปี พ.ศ.2555

ขอบเขตข้อมูล นิยามศัพท์ แนวคิดในการวิเคราะห์และทบทวน

วรรณกรรม

ขอบเขตข้อมูล

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งเน้นการวิเคราะห์ภาษาในแง่มุมต่างๆ อย่างถี่ถ้วนเพื่อให้เห็นความหมายที่แฝงอยู่อาจมีผลการวิเคราะห์เชิงปริมาณมาประกอบบ้างเพื่อยืนยันว่าผู้วิจัยมิได้เลือกเฉพาะข้อมูลบางส่วนอย่างไรก็ตาม งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับอุดมการณ์ที่แฝงอยู่ซึ่งแม้ว่ารูปภาษาจะปรากฏเพียงครั้งเดียว แต่หากสื่อความหมายที่เกี่ยวกับอำนาจในทางมิชอบหรือความไม่เท่าเทียมได้ รูปภาษานั้นก็มีอาจจะเลยได้เช่นกัน ข้อมูลที่ผู้วิจัยเลือกนำมาศึกษาในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มแบบ

เจาะจง (purposive sampling) ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้พิจารณาข้อมูลทั้งหมดจากหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย พ.ศ.2555 แล้วปรากฏตัวบทที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับชายรักชายในข่าวและบทความเป็นส่วนใหญ่ จึงคัดเลือกประเภทของข้อมูลได้แก่ ข่าว บทความที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับชายรักชายจากหนังสือพิมพ์รายวัน 6 ชื่อฉบับ คือ ไทยรัฐ เดลินิวส์ ข่าวสด มติชน แนวหน้า และสยามรัฐ ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม ถึง 31 ธันวาคม 2555 รวม 803 ตัวบท แบ่งเป็นประเภทปริมาณ 545 ตัวบท ได้แก่ ไทยรัฐ 182 ตัวบท เดลินิวส์ 155 ตัวบท ข่าวสด 208 ตัวบท และคุณภาพ 258 ตัวบท ได้แก่ มติชน 71 ตัวบท แนวหน้า 63 ตัวบท สยามรัฐ 124 ตัวบท

นิยามศัพท์

อุดมการณ์ (ideology) หมายถึง ความคิดความเชื่ออย่างเป็นระบบที่คนในสังคมหนึ่งๆ มีร่วมกัน เป็นสิ่งที่กำหนดพฤติกรรมและการกระทำของคนในสังคม รวมไปถึงพฤติกรรมในการใช้ภาษาของคนในสังคมนั้นๆ (van Dijk, 1995: 248 อ้างถึงใน กฤษฎาธารณ หงส์ดารมภ์, 2543)

ชายรักชาย (male homosexual) ในงานวิจัยนี้หมายถึง บุคคลซึ่งมีเพศสรีระ (sex) ตั้งแต่กำเนิดเป็นเพศชายแล้วมีรสนิยมทางเพศรักใคร่ชอบพอกับคนที่มีเพศสรีระ (sex) ตั้งแต่กำเนิดเป็นเพศชายเช่นเดียวกัน อาจจะมีการแสดงออกอย่างเปิดเผยหรือปกปิดไว้ก็ได้ และอาจจะมีความรู้สึกว่าตนเป็นชายหรือหญิงก็ได้

แนวคิดในการวิเคราะห์และทบทวนวรรณกรรม

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยที่จัดอยู่ในเรื่องการศึกษาวาทกรรมเกี่ยวกับกลุ่มชายขอบในสังคมไทย แบ่งได้เป็น 2 รูปแบบการศึกษา ได้แก่ การศึกษาเกี่ยวกับชายรักชายในสื่อหลัก เช่น งานวิจัยของ Gouveia (2005) ที่ศึกษาภาพแทนของกลุ่มเพศที่สามที่ถูกประกอบสร้างโดยวาทกรรมกระแสหลัก ตามกรอบมิติทั้งสามของวาทกรรมของแฟร์คลัฟและแนวคิดเรื่อง transitivity model นอกจากนี้

ยังมีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับกลุ่มชายรักชายจากสื่อหลัก ได้แก่ หนังสือพิมพ์ ดังตัวอย่างเช่น งานวิจัยของ จูติกร เตรยากรณ์ (2543) เป็นงานทางนิเทศศาสตร์ที่ศึกษาภาพลักษณ์ของชายรักชายในหนังสือพิมพ์ และเทอดศักดิ์ ร่มจำปา (2545) ที่ศึกษาวาทกรรม “เกย์” เชิงประวัติในหนังสือพิมพ์ซึ่งเป็นสื่อที่เข้าถึงกลุ่มคนจำนวนมากในสังคมได้มากที่สุด โดยผลการวิจัยไปในทางเดียวกันคือ สังคมมองชายรักชายในด้านลบ เช่น เป็นพวกผิดปกติทางจิต วิตถาร และสำส่อน และการศึกษาเกี่ยวกับชายรักชายในวาทกรรมต่อต้าน เช่น งานวิจัยของ วีระบุษบกแก้ว (2553) ที่ได้ศึกษาเรื่องการนำเสนออัตลักษณ์ของตนเองของกลุ่มเกย์ในวาทกรรมออนไลน์โดยใช้กรอบมิติทั้งสามของวาทกรรมของแฟร์คลัฟ โดยการศึกษาในรูปแบบนี้เป็นการศึกษาวาทกรรมที่ผลิตโดยกลุ่มชายขอบเองเพื่อต่อต้านวาทกรรมหลักในสังคมและเนื่องจากงานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเกี่ยวกับชายรักชายซึ่งเป็นกลุ่มคนชายขอบในสังคมไทย ผู้วิจัยจึงเลือกใช้แนวคิดวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ (Critical Discourse Analysis) มาเป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ เนื่องจากแนวคิดนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาวิถีทางที่การใช้อำนาจ การครอบงำ และความไม่เท่าเทียมกัน ที่ถูกผลิตซ้ำและต่อต้านโดยข้อเขียนและคำพูดในบริบทสังคม แนวคิดนี้จึงมีจุดยืนในการทำ ความเข้าใจ เปิดโปง และต่อต้านความไม่เท่าเทียมกันในสังคม (van Dijk, 2003 : 352)

กรอบการวิเคราะห์วาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ของแฟร์คลัฟ (1992, 1995) ประกอบด้วยองค์ประกอบดังนี้ 1) Text (ตัวบท) ได้แก่ ภาษาพูดหรือภาษาเขียนที่สร้างข้อความต่อเนื่องสัมพันธ์กัน ต้องบรรยายให้องค์ประกอบต่างๆ ของตัวบท เช่น กลวิธีทางภาษา 2) Discourse Practice (วิถีปฏิบัติทางวาทกรรม) ได้แก่ กระบวนการผลิตและกระจายตัวบท และการบริโภคและตีความตัวบท โดยอาศัยการตีความความสัมพันธ์ในบริบทการสื่อสาร 3) Sociocultural Practice (วิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรม) ได้แก่ ปัจจัยทางสังคมวัฒนธรรมที่สัมพันธ์กับตัวบท ตลอดจนอิทธิพลของตัวบทที่มีต่อสังคมวัฒนธรรมโดยใช้การอธิบายให้เห็นว่าอุดมการณ์ที่สื่อผ่านตัวบทได้รับอิทธิพลมาจากองค์ประกอบใดของบริบททางสังคมวัฒนธรรมและมีอิทธิพลในการประกอบสร้างความหมายให้แก่สิ่งใดใน

สังคมวัฒนธรรม ผู้วิจัยเลือกใช้กรอบมิติทั้งสามของแฟร์คลัฟ เนื่องจากเป็นแนวที่เน้นการวิเคราะห์ตัวบท และงานวิจัยนี้ก็ให้ความสำคัญกับการวิเคราะห์ภาษาในระดับต่าง ๆ ตั้งแต่การเลือกใช้คำ วลี ประโยค ความหมาย ตลอดจนระดับสหพท นอกจากนี้ยังวิเคราะห์ไปจนถึงวิถีปฏิบัติทางวาทกรรมและสังคมวัฒนธรรมเพื่อให้เห็นบริบทที่อยู่ล้อมรอบตัวบทนั้นๆ ด้วย

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์กลวิธีทางภาษาทั้งหมด ผู้วิจัยจึงนำเสนอเป็นตารางความถี่แสดงจำนวนการปรากฏกลวิธีทางภาษาต่างๆ โดยมองภาพรวมว่าในตัวบทหนึ่งๆ นั้น มีกลวิธีทางภาษาใดปรากฏมากและเด่นที่สุด เพื่อช่วยสนับสนุนผลการวิเคราะห์ให้ชัดเจนมากขึ้น สามารถแสดงผลเป็นจำนวนการปรากฏกลวิธีต่างๆ ได้ดังตารางต่อไปนี้

กลวิธีทางภาษา	จำนวนตัวบท	ร้อยละ
1. การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำ	244	30.39
2. การใช้มูลบท	100	12.45
3. การใช้ทัศนภาวะ	51	6.35
4. การใช้อุปลักษณ์	35	4.37
5. การใช้ประโยคกรรม	25	3.11
6. การกล่าวอ้าง	54	6.72
7. การใช้คำถามวาทศิลป์	23	2.86
8. การกล่าวเกินจริง	81	10.09
9. การใช้สหพท	28	3.49
10. การเล่าเรื่อง	162	20.17
รวม	803	100

จากตารางแสดงให้เห็นว่า กลวิธีทางภาษาที่เด่นที่สุดในงานวิจัยนี้ได้แก่ การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำ อาจเนื่องมาจากการที่ผู้ใช้ภาษาเลือกหรือไม่เลือกใช้คำหรือกลุ่มคำนั้นสามารถสะท้อนทัศนคติของผู้ใช้ภาษาได้ว่ามีความคิดเห็นหรือทัศนคติอย่างไรต่อเรื่องนั้นๆ และเมื่อมีการใช้คำหรือกลุ่มคำซ้ำๆ กันมากขึ้นก็ยิ่งทำให้ตระหนักว่ามีความคิดความเชื่อนั้นจริงในสังคม รองลงมาได้แก่ การเล่าเรื่องซึ่งมีลักษณะเป็นการทำเรื่องเล่าให้เหมือนละคร (dramatize) มีแก่นเรื่อง (plot) ความขัดแย้ง (conflict) ฯลฯ ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพชัดเจนขึ้น โดยเฉพาะภาพการกระทำที่รุนแรงของชายรักชาย

ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์กลวิธีทางภาษาที่สื่ออุดมการณ์ว่าด้วยชายรักชาย เพื่อแสดงให้เห็นว่า สื่อมวลชนได้แฝงอุดมการณ์หรือชุดความคิดเกี่ยวกับความเป็นชายรักชายผ่านกลวิธีภาษาอย่างไรผ่านการตีความของผู้วิจัยในฐานะผู้อ่านหนังสือพิมพ์ ทั้งนี้ ผู้วิจัยพบกลวิธีทางวาทะภาษาทั้งสิ้น 10 กลวิธี ได้แก่ การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำ การใช้ทัศนภาวะ การใช้มูลบท การใช้อุปลักษณ์ การใช้รูปประโยคกรรม การกล่าวอ้าง การใช้คำตามวาทศิลป์ การกล่าวเกินจริง การใช้สหพท และการเล่าเรื่อง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำ หากเราศึกษาความเหลื่อมล้ำทางเพศสภาวะ ต้องพิจารณาว่าความแตกต่างของคำศัพท์ที่อ้างถึงมีส่วนสำคัญในการช่วยสะท้อนชุดความคิดหรืออุดมการณ์บางอย่างได้อย่างไร โดยคำศัพท์ที่ใช้กับเพศชาย หญิง หรือแม้กระทั่งเพศที่สาม ย่อมมีทั้งคำศัพท์ที่ใช้รวมกลุ่มกันหรือคำศัพท์ที่ใช้เฉพาะเพศ เมื่อพิจารณาตามเนื้อหาการนำเสนอ สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ด้าน ได้แก่ ทางลบ ทางบวก และทั้งทางลบและทางบวก

- ทางลบ ได้แก่ การใช้คำบรรยายความรู้สึกของชายรักชายที่มีต่อกระแสสังคม เช่น “น้อยเนื้อต่ำใจ” “ครอบครัวและสังคมบังคับให้ต้องสมรสกับผู้หญิงตามประเพณี” ให้ความรู้สึกว่าสังคมบังคับให้ชายรักชายต้องประพฤติตนตามที่สังคมคิดว่าถูกต้องและคาดหวังจะให้ เป็นจึงทำให้ชายรักชายต้อง “กลบ” “แอบ” หรือ “ปกปิด” ความเป็นชายรักชายเอาไว้การใช้คำบรรยายพฤติกรรม

ของชายรักชายที่แสดงว่ามีอารมณ์ที่รุนแรงเช่น “ไม่ป่าเดียวกัน...คว้ามัด-
 ค้อนดวลเดือด” “เกย์โหดใช้เชือกรัดคอฆ่าคู่ขา” เป็นต้น ผู้วิจัยสังเกตว่า แม้ว่าคำ
 หรือกลุ่มคำที่เลือกใช้จะเป็นวงศัพท์ที่มากับข่าวประเภทอาชญากรรม แต่คำศัพท์
 กลุ่มนี้ก็ทำให้เกิดเป็นภาพจำของชายรักชาย ด้วยความคิดที่ว่าชายรักชายเกิดมา
 เหมือนมีความผิดติดตัว ดังนั้นไม่ว่าจะทำอะไรก็มักจะเป็นฝ่ายผิดเสมอ และ
 เนื่องจากคำและกลุ่มคำดังกล่าวมักปรากฏพร้อมกับคำว่า “ชายรักชาย” จึงเน้น
 ย้ำว่าเป็นผู้กระทำการนั้นๆ ด้วยความรุนแรง นำไปสู่ความคิดว่าชายรักชายเป็น
 คนที่มีอารมณ์รุนแรง จิตใจเหี้ยมโหด ไม่เพียงเฉพาะชายรักชายเท่านั้นที่มี
 พฤติกรรมในลักษณะเช่นนี้ ชายหญิงก็มีเช่นกัน แต่เรื่องราวของชายและหญิงมี
 การนำเสนอที่หลากหลายแง่มุม และมีเรื่องอื่นๆ ที่น่าสนใจกว่าอีกมากมายจึงไม่
 เกิดเป็นภาพจำเท่ากับชายรักชาย การใช้คำบรรยายพฤติกรรมของคนใน
 สังคมที่มีต่อชายรักชาย เช่น “ข่มขู่คุกคาม” “กลั่นแกล้ง” “ล้อเลียน” “ประจาน”
 “รังแก” “ดูหมิ่น” “เหยียดหยาม” “แบ่งแยก” “กีดกัน” “เลือกปฏิบัติ” “กล่าวเหยียด
 เพศ” “ตำหนิ” เป็นต้น สะท้อนว่าคนในสังคมยังไม่ยอมรับกลุ่มชายรักชายได้
 อย่างเต็มที่ แบ่งแยกให้กลุ่มชายรักชายเป็นอีกพวกหนึ่งที่แตกต่างกันจากชายหญิง
 ทั่วไป การใช้คำหรือกลุ่มคำที่เกี่ยวข้องกับเรื่องทางเพศ เช่น “ตู่ย” “อม
 นกเขา” “อนาจาร” “เหิน” “ขี้กาม” “โลภกี้ย” “โรคเอดส์” เป็นต้น ผู้วิจัยสังเกตว่า
 ข่าวสารที่นำเสนอเกี่ยวกับชายรักชายมักเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในแง่มุมที่ไม่ดี ซึ่ง
 เป็นเหมือนตราประทับของชายรักชายไปแล้วว่าเป็นบุคคลที่มีความหมกมุ่นอยู่
 กับเรื่องเพศ ความเป็นจริงแล้วชายรักชายทุกคนอาจไม่เป็นเช่นนั้นก็ได้ และด้วย
 ข่าวสารเกี่ยวกับชายรักชายที่นำเสนอเกี่ยวกับเรื่องเพศเสมอจึงทำให้ความคิด
 ของคนในสังคมที่มีต่อกลุ่มชายรักชายผูกติดอยู่กับเรื่องเพศ และประเด็นการ
 นำเสนอดังกล่าวมักจะปรากฏอยู่ในพื้นที่หน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ ซึ่งก็
 สอดคล้องกับหลักองค์ประกอบคุณค่าข่าว (News Value) ในการเลือกนำเสนอ
 ดังที่ จูดีกร เตรยาภรณ์ (2543: 80) ได้กล่าวไว้ว่า “เรื่องของเพศจัดว่ามีคุณค่า
 ข่าวเสมอ เนื่องจากเป็นเรื่องใกล้ตัวมนุษย์ ฉะนั้น เรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับ
 พฤติกรรมและความผิดปกติ หรือเหตุการณ์ทั้งดีและชั่วของมนุษย์ไม่ว่าเพศ

ใดก็ตาม จึงเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้เรื่องนั้นเป็นข่าวตามหนังสือพิมพ์” การใช้คำหรือกลุ่มคำที่แสดงว่าชายรักชายมักจะไม่ใช่เรื่องในความรัก เช่น “ปันใจไปคบหาชายใหม่” “ดีจาก” “คุ้นเคยแบบฉาบฉวย” “คู่ขา” “लग” เป็นต้น เพื่อสื่อให้เห็นความคิดว่า ชายรักชายมักจะไม่ใช่เรื่องจริงจังกับความรักและไม่จริงจังต่อกัน มีชีวิตรักที่ไม่จริงจังยั่งยืน การใช้คำหรือกลุ่มคำที่แสดงว่าชายรักชายกระทำสิ่งที่ผิด สังเกตได้จากคำว่า “มั่วสุม” “แก๊ง” ที่ปรากฏใช้กับคำเรียกชายรักชาย และพฤติกรรมที่ไม่ดีแสดงให้เห็นถึงชุดความคิดที่ว่ากลุ่มชายรักชายมักจะรวมตัวกันกระทำการบางอย่างที่เป็นสิ่งไม่ดีหรือผิดกฎหมายซึ่งผู้เขียนเองอาจจะไม่ได้ตั้งใจจะให้ความคิดเกี่ยวกับชายรักชายออกมาเป็นเช่นนั้น แต่ด้วยข่าวที่ถูกเลือกมานำเสนอนั้นส่วนใหญ่มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องผิดกฎหมายซึ่งเป็นสิ่งที่คนในสังคมต่างรู้ว่าเป็นสิ่งไม่ดีทั้งสิ้น จึงเป็นการตัดสินใจว่ากลุ่มชายรักชายนั้นๆ จะต้องมีความผิด ซึ่งในความเป็นจริงอาจจะกระทำผิดจริงหรือไม่ก็ได้ การใช้คำสรรพนาม มีหน้าที่สำคัญคือ บอกบทบาทในการสนทนา เช่น บอกเพศ พจน์ฐานะของผู้พูด ผู้ฟัง และผู้ที่กล่าวถึง ท่าทีของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟังหรือผู้ที่กล่าวถึง จากข้อมูลปรากฏว่าผู้เขียนแทนตัวเองว่า “เรา” “พวกเรา” และแทนชายรักชายที่กล่าวถึงว่า “เขา” “พวกเขา” ซึ่งสะท้อนความคิดที่แบ่งแยกและตอกย้ำความเป็นกลุ่มมากขึ้น

- ทางบวก ได้แก่ การใช้คำบรรยายความรู้สึกของชายรักชายที่มีต่อตนเอง เช่น “มีความสุขมากที่ได้เปิดเผย” “ภูมิใจ” “มีความสุข” “รู้สึกสบายๆ” กับการที่ตนเองเป็นเกย์ “ภูมิใจกับการเป็นนักร้องสาวประเภท 2” เป็นต้น หรือการใช้คำว่า “กล้า” ร่วมกับคำแสดงพฤติกรรม เช่น “เปิดเผย” “แสดงตัว” “เปิดตัว” เพื่อแสดงให้เห็นความรู้สึกของชายรักชายว่าปัจจุบันไม่จำเป็นต้องปกปิดตัวตนอีกต่อไป สะท้อนให้เห็นว่าหนังสือพิมพ์ก็พยายามเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่ปลูกฝังกันมาดั้งเดิมเกี่ยวกับชายรักชายผ่านการถ่ายทอดความรู้สึกของตัวชายรักชายเองผ่านพื้นที่ในหน้าหนังสือพิมพ์รายวัน การใช้คำบรรยายพฤติกรรมของชายรักชายว่ามีวิถีชีวิตเหมือนคนทั่วไป เช่น “การอยู่กินกันฉันสามี

ภรรยา” “ได้รู้จัก” “ชอบพอกัน” “เป็นผัวเป็นเมีย” “ใช้ชีวิตอย่างปกติ” “สามารถโยกย้ายถิ่นฐานไปทั่วโลก” “ทำงาน” “วิวาห์” “แฟน” “เป็นผัวเป็นเมีย” “คู่รัก” เป็นต้น แสดงให้เห็นว่าชีวิตของชายรักชายก็เหมือนกับชายและหญิงทั่วไป การใช้คำขยาย เช่น “ชื่อดัง” “แถวหน้า” “ระดับซูเปอร์สตาร์” “คนเก่ง” เป็นต้น แสดงให้เห็นว่าชายรักชายก็มีความรู้ความสามารถที่ไม่แพ้ชายหญิงหรืออาจมากกว่า อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือช่วยต่อรองให้มีพื้นที่ยืนอยู่ในสังคมเท่าเทียมกับชายและหญิงด้วย กรณีดังกล่าวมักไม่ปรากฏในหน้าหนึ่ง เนื่องจากเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับชายรักชายในด้านที่ทาประโยชนให้กับสังคมและมีชีวิตปกติเยี่ยงบุคคลทั่วไป ซึ่งไม่ได้เป็นเรื่องที่เป็นที่สนใจของมวลชนจนได้ลงหน้าหนึ่ง การนำเสนอเรื่องราวเหล่านี้จึงใช้พื้นที่ด้านในหนังสือพิมพ์ ส่งผลให้ผู้อ่านบางคนละเลยการอ่านในส่วนนี้

- ทั้งทางลบและทางบวก ได้แก่ การใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่อเรียกชายรักชาย ทางลบ เช่น “คนวิปริต” “คนเบี่ยงเบนทางทางเพศ” “คนรักร่วมเพศ” “สาวเทียม” “สาวประเภทสอง” สื่อทัศนคติในเชิงประเมินค่าไปทางไม่ดีทั้งทางด้านบรรทัดฐานสังคม เพศสัมพันธ์ และลำดับความสำคัญทางเพศ และทางบวก เช่น “เพศที่สาม” “เพศทางเลือก” “คนหลากหลายทางเพศ” เป็นการกล่าวถึงในลักษณะการดำเนินชีวิตและทางเลือกของชายรักชายที่หลากหลายกว่า การใช้คำบรรยายความรู้สึกคนในสังคมที่มีต่อชายรักชาย ทางลบ เช่น “มีอคติทางความคิด” “ไม่ยอมรับ” “ฝังจิตฝังใจเกลียดชัง” ซึ่งแสดงคามมีอคติอย่างชัดเจนทางบวก เช่น “สาวประเภท 2 ก็เป็นคนเหมือนเราๆ ท่านๆ” แสดงความรู้สึกเข้าใจเห็นใจกลุ่มชายรักชาย

2. การใช้มูลบท หมายถึงความรู้เบื้องต้นที่ผู้สนทนามีร่วมกันซึ่งเป็นสิ่งที่เอื้อต่อการทำความเข้าใจในการสื่อสาร จากการวิเคราะห์ปรากฏการใช้มูลบทเพื่อสื่อความต่างๆ ดังต่อไปนี้

2.1 การใช้มูลบทเพื่อแนะว่าชายรักชายเป็นสิ่งที่ “ปลอม”

ผู้วิจัยพบว่าการใช้มูลบทเพื่อสื่อว่า ชายรักชายเป็นเพศที่ต่างไปจากบรรทัดฐานสังคม สืบเนื่องจากการใช้คำว่า “ผู้ชายแท้” “แมนแท้” อยู่โดยตลอด แม้ผู้เขียนอาจจะบอกว่าไม่ได้มีเจตนาจะทำให้ชายรักชายกลายเป็นกลุ่มคนสิ่งแปลกปลอม แต่การที่ผู้เขียนนำคำเหล่านี้มาใช้ โดยเฉพาะคำว่า “จริง” “แท้” ก็เหมือนกับเป็นการกั้นชายรักชายให้อยู่ในกลุ่มที่ไม่จริง แสดงว่าผู้เขียนเองก็ยอมรับความคิดดังกล่าวโดยคำว่า “จริง” หมายถึง แน่, แท้, ไม่ปลอม (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 291) คำว่า “แท้” หมายถึง ล้วน, ไม่มีอะไรเจือปน, ไม่ปลอม (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 544) ดังนั้นการใช้คำว่า “จริง” หรือ “แท้” ใน “ผู้ชายแท้” “แมนแท้” เน้นความหมายได้ว่าสามารถแบ่งคนได้เป็น 2 กลุ่ม กล่าวคือ กลุ่มชายหรือหญิงแท้ และกลุ่มชายหรือหญิงไม่แท้ ก็แสดงว่ามีการจัดกลุ่มชายรักชายให้เป็นกลุ่มไม่แท้หรือเทียม ซึ่งตรงกันข้ามกับกลุ่มแท้หรือจริง จึงแสดงให้เห็นว่าไม่มีพื้นที่ในสังคมให้กับชายรักชาย กล่าวคือ ไม่ยอมรับว่าชายรักชายเป็นหนึ่งในเพศวิถี

2.2 การใช้มูลบทเพื่อแนะว่าชายรักชายมักจะกระทำความผิด

ผู้วิจัยพบว่าการใช้รูปภาษาที่สื่อมูลบทว่า การกระทำหรือสภาพเช่นนั้นเคยเกิดหรือมีอยู่มาก่อนแล้ว ถ้อยคำที่แสดงความประพจน์ของชายรักชายในลักษณะที่เคยทำแล้วกลับมากระทำอีก โดยใช้รูปภาษาบ่งการเกิดซ้ำ (iteratives) เช่น “อีกแล้ว” “กลับมา” “อีกครั้ง” มักจะปรากฏร่วมกับคำที่แสดงพฤติกรรมไปในทางไม่ดี

ตัวอย่าง ฉาวอีกแล้ว มิวสิควิดีโอเกย์สุดหื่นโผล่ว่อนยูทูป

(เดลินิวส์, 12 กุมภาพันธ์ 2555: 1)

จากตัวอย่างปรากฏใช้คำว่า “อีกแล้ว” กับการกระทำที่ไม่ดี ซึ่งคำว่า “อีก” หมายถึง ต่อไป, ซ้ำ, เพิ่มเติม (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1377) ส่วนคำว่า “แล้ว” หมายถึง จบ, สิ้น, เสร็จ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 1377) คำว่า “อีกแล้ว” เมื่อปรากฏกับถ้อยคำใด จึงแนะนำความหมายว่าเคยทำเหตุการณ์หรือ

สิ่งนั้นแล้วกลับมาทำอีกครั้ง รูปภาษากลุ่มนี้สื่อมูลบทว่า การกระทำหรือสภาพ เช่นนั้นเคยเกิดหรือมีอยู่มาก่อน หรือที่เรียกว่า “รูปภาษาบังการเกิดซ้ำ (iterative)” ซึ่งจากตัวอย่างมักปรากฏกับเหตุการณ์ที่เป็นไปในทางลบ ได้แก่ “หนาว” จึงสะท้อนให้เห็นว่าชายรักชายมักชอบกระทำผิดอยู่เสมอ

2.3 การใช้มูลบทเพื่อแนะว่าเรื่องของชายรักชายเป็นปัญหา

ตัวอย่าง ปัจจุบันเพศสัมพันธ์ในกลุ่มวัยรุ่นชายน่าเป็นห่วงมาก ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าปัญหาการตั้งครรภ์ของวัยรุ่นหญิง โดยเฉพาะปัญหาเรื่องชายรักชาย

(เดลินิวส์, 30 สิงหาคม 2555: 1, 9)

จากตัวอย่างข้างต้น มีการใช้คำขยายบอกความรู้สึกว่า “น่าเป็นห่วงมาก” ยิ่งตอกย้ำให้เห็นว่าปัญหานี้มีอยู่จริง และเป็นปัญหาที่ควรได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน นอกจากนี้ยังมีการกล่าวถึง “รักต่างเพศก็อาจจะเป็นอุปสรรคน้อยกว่าการรักเพศเดียวกัน” ก็ยิ่งตอกย้ำว่าเป็นปัญหา ซึ่งการบอกว่าเป็นปัญหานั้น เป็นการตัดสินแล้วว่า “ผิด” และเมื่อสังคมตัดสินว่าผิดและเป็นปัญหา จึงต้องแก้ปัญหานั้นให้ถูกหรือเป็นไปตามความคาดหวังของสังคม

2.4 การใช้มูลบทเพื่อสื่อว่าสังคมเคยไม่ยอมรับชายรักชาย

ตัวอย่าง องค์การมิสยูนิเวิร์ส ผู้จัดการประกวดมิสยูนิเวิร์ส ของนายโดนัลด์ ทรัมป์ นักธุรกิจมหาเศรษฐีอเมริกัน ประกาศเปิดทางให้ผู้ชายที่แปลงเพศเป็นผู้หญิงแล้วได้สิทธิในการเข้าประกวดมิสยูนิเวิร์ส เวทีประกวดสาวงามระดับโลกตั้งแต่ปี 2556 เป็นต้นไป

(มติชน, 13 เมษายน 2555: 1, 16)

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่าผู้เขียนใช้คำว่า “เปิดทาง” ซึ่งสื่อมูลบทว่า ก่อนหน้านั้นเคยมีการปิดกั้นสิทธิเสรีภาพของชายรักชายในเรื่อง

ต่างๆ จึงต้องมีการออกมาเรียกร้องให้กระทำการต่างๆ เพื่อมอบสิทธิที่กลุ่มชายรักชายควรจะได้รับ

3. การใช้ทัศนภาวะ หมายถึง การที่ผู้พูดแสดงทัศนคติหรือความคิดเห็นเกี่ยวกับค่าความจริง สามารถทำได้โดยการใช้คำแสดงทัศนภาวะต่างๆ เช่น คำช่วยกริยา คำกริยาวิเศษณ์

ตัวอย่าง คนร้ายไม่ทราบจำนวนกระหน่ำแทงเหยื่อหนุ่มใหญ่ ก่อนเอามือปิดปากคอดอย่างสยดสยองนอนเสียชีวิตในห้องพัก ตำรวจคาดเป็นกลุ่มวัยรุ่นผู้ชายที่แะเวียนมาเป็นประจำ

(เดลินิวส์, 2 สิงหาคม 2555: 9)

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่าการใช้คำแสดงทัศนภาวะ เช่น “คาด” เพื่อแสดงการคาดเดาว่าเหตุการณ์ที่ไม่ดีต่างๆ นั้นเป็นฝีมือของชายรักชายซึ่งความเป็นจริงแล้วผู้กระทำความผิดอาจจะเป็นผู้ชายหรือผู้หญิงก็ได้ แต่พอมีชายรักชายเข้าไปเกี่ยวข้องในเรื่องราวนั้น ชายรักชายกลับตกเป็นเป้าสังคมที่ถูกมองว่าเป็นฝ่ายกระทำผิดก่อน แสดงให้เห็นว่าผู้เขียนพยายามสะท้อนทัศนคติที่ว่าชายรักชายนอกจากผิดเพศแล้ว ยังมักกระทำความผิดอีกด้วย

4. การใช้อุปลักษณ์ หมายถึง การเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่ง โดยสิ่งที่นำมาเปรียบมาจากต่างวงความหมายกัน เกี่ยวข้องกับการรับรู้ของมนุษย์ทุกคน และช่วยกำกับระบบความคิดและวิธีการมองโลกของสังคม

4.1 มโนอุปลักษณ์เกี่ยวกับการต่อสู้ พบการใช้วงศัพท์เกี่ยวกับการต่อสู้ ได้แก่ คำว่า “ต่อสู้” “โต้” “ป้องกัน” เป็นต้น สะท้อนให้เห็นมโนทัศน์ว่าชายรักชายต้องต่อสู้อคติของสังคมมโนอุปลักษณ์ [อคติทางสังคม คือ ศัตรูของชายรักชาย] เชื่อมโยงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบที่สอดคล้องกันของการต่อสู้และชายรักชาย ได้ดังนี้

ศัตรูของชายรักชาย(source domain)	อคติทางสังคม(target domain)
- การต่อสู้กับศัตรู	→ - การจัดการกับอคติของสังคม
- คู่ต่อสู้	→ - อคติของคนในสังคมที่มีต่อชายรักชาย
- ผลของการต่อสู้	→ - ผลของการต่อสู้กับอคติของสังคม

ตัวอย่าง เงินเงิน นักร้องสาวประเภทสองคนแรกของเมืองไทย ตัดสินใจลุกขึ้นสู้กับอคติที่คนมองว่าเป็นกะเทยใหม่อีกครั้ง

(แนวหน้า, 25 มีนาคม 2555: 13)

จากตัวอย่างข้างต้น แสดงให้เห็นภาพอคติของคนในสังคมที่มีต่อชายรักชาย ซึ่งผู้ที่ตกเป็นข่าวชายรักชายกลายเป็นผู้ที่ตกเป็นเหยื่อ ต้องออกมาต่อสู้เพื่อคืนความเป็นชายให้กับตนเองจึงยิ่งตอกย้ำว่าชายรักชายเป็นสิ่งที่ไม่ดี ที่ควรหลีกเลี่ยงหรือเอาชนะอุปสรรคนี้จึงเป็นเครื่องมือทางภาษาที่สามารถโน้มน้าวใจผู้ฟังได้ เมื่อใช้อุปสรรคนี้จะเกิดการประสานระหว่างความคิดกับอารมณ์ ส่งผลให้อุปสรรคนี้มีพลังในการโน้มน้าวใจ

4.2 มโนอุปสรรคการเดินทาง พบการใช้คำศัพท์ในวงศัพท์

เกี่ยวกับการเดินทาง ได้แก่ คำว่า “ก้าว” “เดิน” “เส้นทาง” เป็นต้น สะท้อนมโนทัศน์ว่าชีวิตชายรักชายเหมือนการเดินทางมโนอุปสรรค [ชีวิตชายรักชาย คือ การเดินทาง] เชื่อมโยงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของการเดินทางและชายรักชายได้ดังนี้

การเดินทาง (source domain)	ชีวิตของชายรักชาย (target domain)
- ผู้เดินทาง	→ - ชายรักชาย
- เส้นทาง	→ - การใช้ชีวิตของชายรักชายในสังคม
- อุปสรรคในการเดินทาง	→ - อคติของคนในสังคม
- จุดหมายของการเดินทาง	→ - การได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคม

(ความเท่าเทียมกัน)

ตัวอย่าง บางสิ่งบางอย่างในชีวิตของสาวประเภท 2 มันไม่ได้ราบรื่นโรยด้วยกลีบดอกกุหลาบ ทุกอย่างปัญหามันเยอะมาก มากกว่าผู้หญิงและผู้ชายธรรมดาหลายเท่า เพราะฉะนั้นถ้าคุณคิดว่าจะ ก้าวมาเดินบนเส้นทางสายนี้ เราต้องเข้มแข็ง
(แนวหน้า, 25 มีนาคม 2555: 13)

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่าการเปรียบเทียบชีวิตของชายรักชายเหมือนกับการเดินทาง สังเกตจากคำว่า “ก้าวมาเดิน” “เส้นทาง” เป็นต้น ดีความได้ว่า เมื่อมีการเดินทางย่อมต้องมีจุดหมายของการเดินทาง ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า จุดหมายของชายรักชายคือความเท่าเทียมกันทางเพศในสังคมนั่นเอง ทั้งนี้ ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า การใช้มโนอุปมาดังกล่าวนี้ก็อาจพบได้ในชายและหญิงเช่นกัน แต่สิ่งที่ต่างคือ การเดินทางของชายรักชายนี่จะเป็นการเดินทางที่มีอุปสรรคขวากหนามมากกว่า เพราะต้องเผชิญกับอคติทางสังคม และต้องผ่านการพิสูจน์ตัวเองมากมาย จึงนำไปสู่ชุดความคิดที่ว่า ชายรักชายยังไม่เป็นที่ยอมรับในสังคม

5. การใช้ประโยคกรรม ในงานวิจัยนี้ หมายถึง ประโยคที่เอากกรรม หรือผู้ถูกกระทำขึ้นมาไว้หน้าประโยค

ตัวอย่าง สาวประเภทสอง ถูกกดขี่เย้ยหยัน ในสังคมอินโดนีเซียที่นับถือศาสนาอิสลาม

(ข่าวสด, 9 มีนาคม 2555: 7)

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยพบประโยคกรรมที่ใช้สื่อความหมายว่า “ชายรักชายเป็นฝ่ายถูกกระทำ” เช่น “ถูกดูหมิ่นเหยียดฉิ่น” “ถูกมองว่าผิดปกติ” “ถูกตั้งแง่รังเกียจ” “ถูกกดขี่” เป็นต้น โดยชายรักชายในข่าวอยู่ในฐานะผู้ถูกกระทำ เป็นบุคคลที่รองรับพฤติกรรมของผู้กระทำ แสดงให้เห็นว่าช่วยเน้นย้ำว่าคนที่เป็นชายรักชายนั้น “ไม่ดี” ทำให้สังคมยังมองชายรักชายในด้านลบว่าไม่ดีมากยิ่งขึ้น

6. การกล่าวอ้าง ในงานวิจัยนี้ หมายถึง การอ้างเหตุผลเพื่อเป็นหลักฐานข้อสรุปหรือข้อพิสูจน์เกี่ยวกับชายรักชาย

ตัวอย่าง “ศูนย์วิจัยโรคเอดส์ สภากาชาดไทย” เผยสถิติ 3 ใน 10 ชายรักชายไทยมีเชื้อเอชไอวี

(สยามรัฐ, 7 กันยายน 2555: 7)

ตัวอย่าง “คนส่วนใหญ่เชื่อว่าเกย์ไม่มีชีวิตคู่ที่สมหวังได้” และหลายคนอยากเป็นนักแสดง อยากเป็นหมอ ทนายความ แต่พวกเขาก็ถูกตัดสินตรงนั้นไป

(ไทยรัฐ, 29 มีนาคม 2555: 15)

ตัวอย่างแรก จะเห็นได้ว่า ผู้เขียนพยายามอ้างถึงผลการสำรวจวิจัยจึงยิ่งตอกย้ำว่าชายรักชายมีความเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศสัมพันธ์อย่างชัดเจนส่วนอีกตัวอย่างหนึ่ง กล่าวถึงผู้คนโดยรวม สังเกตจากคำว่า “ส่วนใหญ่” “โดยทั่วไป” เพื่อให้ผู้อ่านคล้อยตามเรื่องราวดังกล่าวและเห็นด้วยตามสิ่งที่ผู้เขียนนำเสนอได้ง่ายขึ้น และเนื่องด้วยพื้นฐานนิสัยของคนไทย เป็นคนที่ไม่ชอบอะไรที่แปลกแยกแตกต่าง และทำอะไรตามกระแสคนหมู่มากอยู่แล้ว การอ้างถึงผู้คนโดยรวมจึงมีพลังในการโน้มน้าว ดึงดูดให้ผู้อ่านเห็นด้วย นอกจากนี้ยังมีการอ้างถึงองค์กรหรือหน่วยงานที่สำคัญ ได้แก่ หน่วยงานและองค์กรด้านวิทยาศาสตร์และกฎหมาย เช่น “กระทรวงสาธารณสุข” “ตำรวจ” “ศาล” เป็นต้น เนื่องจากเป็นหน่วยงานที่ได้รับการยอมรับเชื่อถือ จึงมีการนำมาอ้างเมื่อนำเสนอเรื่องราวหรือข้อมูลเพื่อสร้างความน่าเชื่อถือให้กับเรื่องเกี่ยวกับชายรักชายที่ผู้เขียนนำเสนอ โดยเฉพาะเหตุการณ์ที่เป็นเรื่องผิดกฎหมายโดยมีชายรักชายเข้าไปเกี่ยวข้องทำให้ยิ่งเชื่อมโยงความผิดจากการกระทำประกอบกับความผิดเพศของชายรักชายลงไปอีก

7. การใช้คำถามวาทศิลป์ หมายถึง คำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ แต่ให้ผู้อ่านได้คิดคำตอบเองและผู้เขียนก็คาดหวังให้ผู้อ่านคิดคำตอบให้ได้อย่าง

ถูกต้องตรงกับที่ผู้เขียนต้องการ กลวิธีนี้ช่วยกำกับความคิดของผู้อ่านเพราะผู้อ่านต้องสร้างจินตนาการตามที่ผู้เขียนถาม

ตัวอย่าง ความรักของชายรักชายมันน่ารังเกียจถึงอย่างนั้นหรือครับ ผมกับแฟนรักกันอย่างจริงจัง เราทั้งคู่ไม่ได้สำส่อน ถ้าจะรักกันมันผิดมากหรือครับ

(สยามรัฐ, 22 เมษายน 2555: 7)

จากตัวอย่างข้างต้น ตัวอย่างแรก จะเห็นได้ว่าผู้เขียนเลือกใช้รูปประโยคคำถาม “หรือ” เช่น “ความรักของชายรักชายมันน่ารังเกียจถึงอย่างนั้นหรือครับ” “ถ้าจะรักกันมันผิดมากหรือครับ” จะเห็นได้ว่าเป็นคำถามที่ไม่ได้ต้องการคำตอบแต่ต้องการให้ผู้อ่านได้ตัดสินใจตอบคำถามด้วยตนเอง โดยผู้เขียนได้แนะคำตอบไว้แล้วว่า “ไม่น่ารังเกียจ” และ “ไม่ผิด” แสดงทัศนคติของผู้เขียนว่าชายรักชายหรือไม่จะเพศอะไรก็มีสิทธิเท่าเทียมกัน ไม่ควรไปตัดสินหรือประเมินค่าเพียงเพราะมีรสนิยมที่ต่างจากบรรทัดฐานทางสังคมที่ควรจะเป็นคือ ชายต้องคู่กับหญิงเสมอไป

8. การกล่าวเกินจริง หมายถึง การย้าความรู้สึกที่มีต่อความหมายนั้นให้เห็นเป็นเรื่องสำคัญหรือยิ่งใหญ่ ทั้งนี้ สิ่งนั้นอาจไม่เกิดขึ้นจริงหรือไม่มีทางจะเป็นความจริงก็ได้

ตัวอย่าง ขอเตือนภัย ก่อนนายวอด... !โปรดระวัง! เกย์ กะเทย จะครองพิภพ จบสากล

(สยามรัฐ, 20 เมษายน 2555: 24)

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่า ผู้เขียนกล่าวว่า “ขอเตือนภัย ก่อนนายวอด” “ครองพิภพ” สื่อให้เห็นว่า “เกย์” “กะเทย” เป็นตัวอันตราย อาจสร้างความเดือดร้อนให้กับคนได้สังคมได้ และไม่สมควรมีบทบาทในสังคมทัดเทียมกับชายและหญิง ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวได้ว่าหนังสือพิมพ์ได้สร้างและกำหนดความคิดให้ชายรักชายดูน่ากลัว ไม่ควรให้มีบทบาทในพื้นที่สังคม

9. การใช้สหบท หมายถึง การที่ตัวบทหนึ่งมีการอ้างอิงหรือแทรกตัวบทอื่นซึ่งผลให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวบทที่กำลังกล่าวถึงและตัวบทอื่นที่อ้างอิงหรือแทรกเข้ามา การใช้สหบทที่พบในงานวิจัยนี้ ได้แก่ **การแทรกเรื่องเล่าประสบการณ์ส่วนบุคคล** ใช้เพื่อสร้างความน่าเชื่อถือให้แก่ชุดความคิด โดยผู้เขียนจะนำคำพูดที่น่าสนใจของบุคคลสำคัญมาตัดตอนเลือกเฉพาะถ้อยคำสำคัญ โดยคัดลอกเฉพาะถ้อยคำที่สำคัญและน่าสนใจมาเขียน ให้ตรงประเด็นและเรียบเรียงเพื่อนำเสนอในด้านความคิดเห็นที่มีต่อเรื่องนั้นๆ

ตัวอย่าง เด็กที่ชอบสีชมพู สีม่วง มีโอกาสเบี่ยงเบนทางเพศกว่าคนอื่นหรือไม่呢 นก-ยลลดาบอกว่า เรื่องรักไม่มีพรหมแดน เกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นวันใด “นกเองก็เคยรักหญิง รสนิยมทางเพศมันลื่นไหลไปเรื่อย แต่วันนี้ยังชอบผู้ชาย นกกว่าเด็กที่ชอบสีม่วง สีชมพูมันไม่ใช่ตัวชีวิตได้ เพราะผู้หญิงบางคนก็ชอบสีดำ สีน้ำเงิน ดังนั้นคำตอบคือ อาจจะมีผลหรือไม่ผลก็ได้ แต่นกคิดว่าต้องมีปัจจัยอื่นมาร่วมด้วย”

(ไทยรัฐ, 29 มีนาคม 2555: 1, 5)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนนำเอาคำพูดที่ผู้มีชื่อเสียงในสังคมได้กล่าวไว้ เกี่ยวกับประสบการณ์ทางเพศของตนเอง เพื่อโยงเข้ากับเรื่องความรักที่ไม่มีพรหมแดนของผู้เขียน เป็นการยืนยันว่ามีอยู่จริงและทำให้เสริมความน่าเชื่อถือของเรื่องที่เขียนมากขึ้น ซึ่งประสบการณ์ที่บุคคลที่มีชื่อเสียงกล่าวนั้น อาจจะได้มาจากการสัมภาษณ์เกี่ยวกับเรื่องที่ผู้เขียนเขียนโดยตรง แต่เกิดจากเหตุการณ์ที่ผู้มีชื่อเสียงนั้นได้เคยพูดไว้ในที่ใดที่หนึ่ง แล้วผู้เขียนจับมาเชื่อมโยงให้สอดคล้องกับเรื่องที่ผู้เขียนเขียน

10. การเล่าเรื่อง ในงานวิจัยนี้ หมายถึง การบอกเล่าเรื่องราวของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยมีลักษณะคล้ายกับละคร โดยมีการกำหนดตัวละครในลักษณะของตัวร้ายและตัวดี ทำให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวที่เกิดขึ้นได้ง่ายขึ้น

ตัวอย่าง จากการสอบสวนนายเจษฎาให้การรับสารภาพว่า ตนกับนาย ประยูรผู้ตายเป็นคู่ชากัน โดยวันเกิดเหตุได้ชวนกันขับรถเก๋งไปดู หมอลำที่บ้านดอนเชียงยืน ต.โนนสูง อ.สว่างแดนดิน ขณะที่ตนลง จากรถไปเดินเล่น ผู้ตายได้ชวนผู้ชายเข้ามาทอดูในรถ ตนเลย เข้าไปต่อว่าและทะเลาะกันในรถ จากนั้นได้ใช้เชือกรัดคอผู้ตาย ก่อนใช้มีดแทงซ้ำจนเสียชีวิต เสร็จแล้วขับรถนำศพมาโยนทิ้งในพงหญ้าก่อนเอารถไปขายที่อู่ซ่อมรถแห่งหนึ่ง
(เดลินิวส์, 10 เมษายน 2555: 14)

จากตัวอย่างเป็นการเล่าเรื่องด้วยวิธีการแบบละคร เมื่อประกอบกับการเล่าตามลำดับเวลา ทำให้เห็นภาพอย่างละเอียด ยิ่งทำให้เกิดความตื่นตันทื่นใจผู้อ่าน ให้เหมือนกับการอ่านนิยาย และยิ่งเน้นย้ำให้ “ภาพ” ของการกระทำของชายรักชายในเหตุการณ์นั้นๆ ชัดเจนมากยิ่งขึ้น การเล่าเรื่องด้วยวิธีการดังกล่าวยิ่งทำให้เกิด “ภาพ” ความโหดร้ายและรุนแรงของเหตุการณ์และการกระทำของชายรักชาย และเน้นย้ำการกระทำผิดของตัวผู้กระทำในที่นี้ คือ “ชายรักชาย” ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

นอกจากการวิเคราะห์ตัวบทผ่านกลวิธีทางภาษาแล้วผู้วิจัยเห็นว่าการพิจารณาบริบทแวดล้อมทั้งด้านวิถีปฏิบัติทางวาทกรรม (Discourse Practice) และด้านวิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรม (Sociocultural Practice) ตามกรอบการวิเคราะห์วาทกรรมของแฟร์คลัฟ (1995) ประกอบไปด้วยจึงสรุปได้ดังนี้

การวิเคราะห์ในระดับวิถีปฏิบัติทางวาทกรรม (Discourse Practice) แสดงให้เห็นว่า ในแง่กระบวนการผลิตและกระจายตัวบท หนังสือพิมพ์ไม่เพียงนำเสนอข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับชายรักชายเท่านั้น แต่ยังได้สร้างและแผ่ชุดความคิดบางอย่างในตัวบทนั้นๆ ด้วย ซึ่งตัวบทเหล่านั้นนับว่าเป็นวาทกรรมสาธารณะที่สามารถเข้าถึงผู้อ่านได้ในวงกว้าง ส่วนในแง่การบริโภคและตีความตัวบทนั้น ผู้วิจัยเห็นว่าชาวที่ปรากฏในหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์เป็นที่รู้จักระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสารว่ามักเป็นเรื่องที่อื้อฉาว และทำให้เกิดกระแสสังคม

ทั้งนี้ ผู้รับสารส่วนใหญ่มักเลือกอ่านหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์เป็นหลักเพื่อทราบกระแสสังคม เนื่องจากผู้อ่านอาจไม่มีเวลาพอที่จะอ่านรายละเอียดด้านในได้ทั้งหมดจึงเลือกอ่านเรื่องที่ตนสนใจ ประกอบกับเรื่องราวเกี่ยวกับชายรักชายที่นำเสนอในหน้าหนึ่งมักเป็นเรื่องไม่ดี ความคิด ความรู้สึกของคนในสังคมซึ่งเป็นผู้อ่านหนังสือพิมพ์จึงตีความชายรักชายไปในทางไม่ดีตามที่หนังสือพิมพ์นำเสนอในหน้าหนึ่งอยู่บ่อยครั้ง นอกจากนี้ ระดับวิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรม (Sociocultural Practice) จะเห็นได้ว่า สังคมวัฒนธรรมไทยเป็นสังคมที่ให้ความสำคัญกับเพศชายและหญิงว่าเป็นเพศปกติในสังคมและปลูกฝังว่าการเบี่ยงเบนทางเพศเป็นสิ่งผิด และไม่ได้รับสิทธิเสรีภาพเท่าเทียมชายและหญิงทั่วไป ทั้งนี้ อาจจะมาจากปัจจัยทางสังคมที่สั่งสมมาตั้งแต่ในอดีต เช่น พระพุทธศาสนา กฎหมาย เป็นต้น จึงทำให้ภาพของชายรักชายติดอยู่กับความคิดที่ว่าชายรักชายเป็นคนผิดปกติ และไม่ยอมรับชายรักชายให้เป็นหนึ่งในเพศวิถี

อุดมการณ์ว่าด้วยชายรักชาย

จากกลวิธีทางภาษาและปริบทที่อยู่แวดล้อมตัวบททั้งวิถีปฏิบัติทางวาทกรรมและวิถีปฏิบัติทางสังคมและวัฒนธรรมล้วนแล้วแต่มีส่วนในการประกอบสร้างอุดมการณ์ว่าด้วยชายรักชายผ่านหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย โดยผู้วิจัยได้แบ่งอุดมการณ์ออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ อุดมการณ์ที่ผลิตซ้ำเป็นวาทกรรมกระแสหลัก และอุดมการณ์ที่แสดงชุดความคิดต่างจากวาทกรรมกระแสหลักดังต่อไปนี้

อุดมการณ์ที่ผลิตซ้ำที่เป็นวาทกรรมกระแสหลัก คือ อุดมการณ์เกี่ยวกับชายรักชายที่ถ่ายทอดผ่านหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยอยู่เป็นประจำ และปรากฏให้เห็นได้ในทุกชื่อนับของหนังสือพิมพ์ และมักจะปรากฏเป็นข่าวที่มีความสำคัญ เช่น ปรากฏในข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ ซึ่งประกอบด้วย 3 ชุดความคิด ดังต่อไปนี้

1) ชายรักชายยังไม่ได้รับการยอมรับในสังคม คนส่วนใหญ่ยังต่อต้านหรือมองเป็นว่าชายรักชายเป็น “คนอื่น” อยู่ แม้ว่าปัจจุบันสังคมจะมีการยอมรับกลุ่มชายรักชายมากขึ้นก็ตาม ได้แก่ การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่อเรียกชายรักชายที่แสดงความคิดทางลบ เช่น “คนวิปริต” การเลือกใช้คำบรรยายความรู้สึกคนในสังคมที่มีต่อชายรักชาย การเลือกใช้คำบรรยายความรู้สึกว่าการเป็นชายรักชายต้องเป็นความลับ การใช้คำบรรยายความรู้สึกของชายรักชายที่มีต่อกระแสนิยม เช่น “น้อยเนื้อต่ำใจ” การเลือกใช้คำบรรยายความรู้สึกคนในสังคมที่มีต่อชายรักชาย เช่น “ฝังจิตฝังใจเกลียดชัง” การใช้คำสรรพนาม เช่น “พวกเรา - พวกเขา” การใช้มูลบทเพื่อสื่อว่าสังคมยอมรับชายรักชายมากขึ้น โมโนอุปลักษณ์ การต่อสู้ เช่น “ต่อสู้กับอคติที่คนมองว่าเป็นกะเทย” โมโนอุปลักษณ์การเดินทาง เช่น “ชีวิตสาวประเภท 2 ไม่ได้อาบน้ำด้วยกลีบกุหลาบ ก้าวมาเดินบนเส้นทางสายนี้ต้องเข้มแข็ง” การกล่าวอ้างถึงผู้คนโดยรวม “คนส่วนใหญ่เชื่อว่าเกย์ไม่มีชีวิตคู่ที่สมหวังได้” การใช้คำถามวาทิลป เช่น “ความรักของชายรักชายมันน่ารังเกียจถึงอย่างนั้นหรือ” การกล่าวเกินจริง เช่น “ขอเตือนภัย ก่อนว้าวอด! โปรตระกูล! เกย์ กะเทย จะครองพิภพ จบสากล” เป็นต้น

2) ชายรักชายมักมีการแสดงออกที่แตกต่างจากบรรทัดฐานทางสังคม การที่ชายรักชายมีลักษณะนิสัยพฤติกรรมหรือรสนิยมที่ผิดแผกแตกต่างไปจากกลุ่มคนส่วนใหญ่ในสังคม ทำให้ชายรักชายถูกมองว่าเป็นผู้กระทำความผิด ทั้งที่จริงแล้วอาจไม่ได้ทำอะไรผิดก็ได้ ได้แก่ การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำเพื่อเรียกชายรักชาย เช่น “คนเบี่ยงเบนทางเพศ” “สาวเทียม” การเลือกใช้คำบรรยายพฤติกรรมของชายรักชายที่แสดงว่ามีอารมณ์ที่รุนแรง เช่น “เกย์โหดคว้ามืด-ค้อนดวลเดือด” การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำที่แสดงว่าชายรักชายกระทำความผิด เช่น “มั่วสุม” “แก๊ง” การใช้มูลบทเพื่อแนะว่าชายรักชายเป็นสิ่งที่ “ปลอม” เช่น “ชายจริงหญิงแท้” การใช้มูลบทเพื่อแนะว่าชายรักชายมักจะกระทำความผิด เช่น “น่าวอีกแล้ว” การใช้มูลบทเพื่อสื่อว่าการเป็นชายรักชายเป็นสิ่งที่ไม่สมควร เช่น “เป็นผู้ชายแต่ดันเป็นกะเทย” การใช้มูลบทเพื่อสื่อว่าการเป็นชายรักชายไม่ใช่สิ่งผิด การใช้ทัศนภาวะ เช่น “นักศึกษาที่เบี่ยงเบนทางเพศอาจจะทำให้เกิดการ

ลอกเลียนแบบได้” การใช้ประโยชน์ “ถูกดูหมิ่นเตี้ยตฉินท์” การกล่าวอ้างถึงหน่วยงานด้านวิทยาศาสตร์ การกล่าวอ้างถึงบุคคลหรือหน่วยงานทางกฎหมาย เป็นต้น

3) ชายรักชายมักจะหมกมุ่นอยู่กับเรื่องความรักและเพศสัมพันธ์

การที่หนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยนำเสนอว่า ชายรักชายต้องใส่ใจสุขภาพทางเพศ ต้องรู้จักป้องกันในการมีเพศสัมพันธ์ เพื่อสัมพันธ์ภาพในชีวิตคู่ของชายรักชาย หรือนำเสนอว่าความรักของชายรักชายไม่ยั่งยืน ยิ่งตอกย้ำให้เรื่องเพศกลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตชายรักชายที่พึงระมัดระวังเป็นพิเศษ และชายรักชายตกอยู่ในวังวนเกี่ยวกับเรื่องความรักและเพศสัมพันธ์อยู่ตลอดเวลา ได้แก่ การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำที่เกี่ยวข้องกับเรื่องทางเพศ เช่น “ตุ้ย” การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำที่แสดงว่าชายรักชายมักจะไม่สามารถหวังในความรัก เช่น “ดีจาก” “ปันใจไปคบชายใหม่” การใช้มูลบทเพื่อแนะนำเรื่องของชายรักชายเป็นปัญหา การกล่าวอ้างถึงผลสำรวจวิจัย เช่น “3 ใน 10 ชายรักชายไทยมีเชื้อเอชไอวี” เป็นต้น

อุดมการณ์ที่แสดงชุดความคิดต่างจากวาทกรรมกระแสหลัก คือ อุดมการณ์ที่ถ่ายทอดความคิดเกี่ยวกับชายรักชายผ่านหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยที่ไม่ค่อยปรากฏให้เห็นบ่อยครั้งนัก หรือหากปรากฏก็มักปรากฏในส่วนหน้าในของหนังสือพิมพ์ และไม่ถูกนำเสนอเป็นประเด็นสำคัญ เช่น ปรากฏในส่วนบทความหรือคอลัมน์ ประกอบด้วย 2 ชุดความคิดดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) ชายรักชายทำสิ่งต่าง ๆ ได้เหมือนบุคคลทั่วไป ประกอบสร้างความหมายของความเท่าเทียมกันให้ชายรักชายได้มีบทบาทและหน้าที่ โดยเฉพาะในการดำเนินชีวิตอยู่ในสังคม ไม่ต่างไปจากผู้ชายและผู้หญิง รวมทั้งยังแฝงความคิดว่า ชายรักชายไม่ใช่กลุ่มคนที่ด้อยกว่าเพศชายและเพศหญิง หรือกลุ่มคนชายขอบอีกต่อไป จึงสะท้อนให้เห็นว่าชายรักชายมีการดำเนินชีวิตที่เป็นปกติไม่ได้แปลกแยกไปจากเพศอื่นๆ ในสังคมอย่างใด แต่สิ่งที่ทำให้นั้นเป็นเพียงรสนิยมทางเพศ ได้แก่ การเลือกใช้คำบรรยายพฤติกรรมของชายรักชายว่า

มีวิถีชีวิตเหมือนคนทั่วไป เช่น “อยู่กินกันฉันสามีภรรยา” การใช้สหพแบบแทรกเรื่องเล่าประสบการณ์ส่วนบุคคล เป็นต้น

2) ชายรักชายประสบความสำเร็จได้ด้วยความสามารถของตนเอง ประกอบสร้างความหมายของพื้นที่สาธารณะให้กลายเป็นพื้นที่ที่มีไว้ให้ชายรักชายได้แสดงบทบาทและความสามารถ โดยเฉพาะในพื้นที่ทำงาน ไม่แพ้ผู้ชายและผู้หญิง รวมทั้งยังแฝงความคิดว่า ชายรักชายจะต้องเป็นผู้ที่มีชีวิตสมดุล กล่าวคือ ชายรักชายจะต้องเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในทุกๆ เรื่อง เพื่อสร้างภาพลักษณ์ใหม่ให้เกิดขึ้นในสังคมว่าชายรักชายไม่ใช่กลุ่มคนชายขอบ หรือด้อยกว่าเพศชายและเพศหญิงอีกต่อไป ได้แก่ การเลือกใช้คำบรรยายความรู้สึกที่ได้เป็นชายรักชาย เช่น “ภูมิใจ” การใช้คำขยาย เช่น “แอนเดอร์สัน คูเปอร์ ผู้ประกาศข่าวชื่อดังของซีเอ็นเอ็น” เป็นต้น

อุดมการณ์ที่ปรากฏในตัวบทที่นำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับชายรักชายดังกล่าวข้างต้นทั้งหมด สะท้อนให้เห็นว่า ความคิดที่คนในสังคมมองชายรักชายว่าเป็น “กลุ่มคนชายขอบ” ความไม่เท่าเทียมกันทางเพศ หรือไม่ว่าจะเป็นการเรียกร้องเพื่อสิทธิสำหรับกลุ่มชายรักชาย ล้วนแล้วแต่ยังเป็นการตอกย้ำ “อุดมการณ์ชายจริงหญิงแท้” หรือบรรทัดฐานที่ทำให้เกิดการแบ่งแยกว่าใครคือคนด้อยโอกาสและใครมีโอกาสเหนือกว่า ทำให้ชายรักชายถูกกดขี่ข่มเหง ในขณะที่ทำให้ผู้ชายและผู้หญิงที่เป็นรักต่างเพศเป็นผู้มีอำนาจ อีกทั้งยังไปสอดคล้องกับแนวคิด Bio-power ของ Foucault (1995) ที่ใช้มาตรการ “การชี้ขาดความปกติ” (normalizing judgement) โดยจัดประเภทบุคคลว่าผู้ใดเป็นคน “ดี” หรือ “ปกติ” และผู้ใดคือคน “ไม่ดี” หรือ “ผิดปกติ” บนสมมติฐานว่า บุคคลปกติควรมีลักษณะและพฤติกรรมอย่างไร ผลของมาตรการดังกล่าวคือการสร้างบรรทัดฐานของการยอมรับความเหมือนและชี้ขาดว่าบุคคลใดผ่านการทดสอบนับว่าเป็นการจัดการของอำนาจรูปแบบหนึ่ง

สรุปและอภิปรายผล

สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยนี้ได้ศึกษากลวิธีทางภาษาที่สื่ออุดมการณ์ว่าด้วยชายรักชาย ในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย ปี พ.ศ.2555 เนื่องจากต้องการทราบว่า นอกจากหนังสือพิมพ์รายวันทำหน้าที่เป็นสื่อกลางในการให้ข้อมูลข่าวสารแก่ประชาชนแล้ว ยังแฝงความคิดความเชื่อเกี่ยวกับชายรักชายในสังคมไทยว่าอย่างไรบ้าง โดยการศึกษาตามแนวทางวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ ผลการวิจัยพบว่า กลวิธีทางภาษาที่ใช้สื่ออุดมการณ์ว่าด้วยชายรักชาย ได้แก่ การใช้คำหรือกลุ่มคำ การใช้ ضم ลบ ท การใช้ทัศนภาวะ การใช้ข้ออุปลักษณ์ การใช้ประโยคกรรม การกล่าวอ้าง การใช้คำตามวาทศิลป์ การกล่าวเกินจริง การใช้สหพท และการเล่าเรื่อง ทั้งนี้ กลวิธีการใช้คำหรือกลุ่มคำเป็นกลวิธีที่เด่นที่สุด เนื่องจากปรากฏเป็นจำนวนมากและสามารถถ่ายทอดความคิดของคนในสังคมได้อย่างดี และจากกลวิธีทางภาษาทั้งหมดแสดงให้เห็นว่าพื้นที่ในหน้าหนังสือพิมพ์มีความสำคัญกับการเลือกนำเสนอตัวบท ตลอดจนการใช้ภาษา และภาษาก็มีความสัมพันธ์กับความคิดของคนในสังคมตลอดจนอุดมการณ์ซึ่งเป็นชุดความคิดที่แฝงอยู่ในการใช้ภาษาของผู้ใช้ภาษา ได้แก่ อุดมการณ์ “ชายจริงหญิงแท้” เนื่องจากกลวิธีทางภาษาดังกล่าวได้สะท้อนความคิดว่า สิทธิทางเพศในสังคม โดยเฉพาะในสังคมไทยเรานั้นยังจำกัดอยู่ในกรอบของเพศสภาพแบบทวิเพศ ได้แก่ ชายจริง หญิงแท้ แม้ว่าปัจจุบันคนในสังคมจะเริ่มเปิดใจยอมรับกลุ่มชายรักชายมากขึ้น แต่ก็ยังไม่สามารถปฏิเสธความคิดที่แบ่งแยกว่าเพศใดแท้เพศใดเทียมได้ เพศสภาพอื่นๆ ที่อยู่นอกเหนือจากผู้ชายและผู้หญิง ซึ่งเป็นเพศที่ขอบธรรมและสังคมยอมรับได้ จึงได้รับการประณามหยามเหยียดและถูกกีดกันภายใต้ความคิดที่ว่า “ผิดปกติ” และ “เป็นเรื่องต้องห้าม” จึงกลายเป็นกลุ่มคนชายขอบที่ไร้อำนาจในการต่อรอง ถูกมองว่ามีปัญหา และต้องถูกลงโทษในข้อหาฝ่าฝืนละเมิดกรอบบรรทัดฐานทางเพศในสังคม ทั้งนี้เพื่อให้เข้าใจทัศนคติของคนในสังคมไทยเกี่ยวกับกลุ่มชายรักชาย ซึ่งอาจเป็นแนวทางที่เอื้อให้เกิดความเข้าใจกันระหว่างกลุ่มต่างๆ ในสังคมมากยิ่งขึ้น

อภิปรายผล

งานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่านอกจากหนังสือพิมพ์จะใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการนำเสนอข้อมูลข่าวสารไปสู่มวลชนแล้ว ยังใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดอุดมการณ์ของคนในสังคม ทั้งนี้ ผลการวิจัยของการวิเคราะห์ตัวบทประเภทข่าวเป็นไปในทิศทางเดียวกับงานวิจัยที่ผ่านมาที่วิเคราะห์ข้อมูลจากหนังสือพิมพ์ เช่น งานวิจัยของ Gouveia (2005) จูติกร เทรยาภรณ์ (2543) และเทอดศักดิ์ ร่มจำปา (2545) อย่างไรก็ตาม ผลของงานวิจัยก็ได้แสดงให้เห็นว่า ในสื่อประเภทเดียวกันก็ไม่จำเป็นจะต้องมีทิศทางการนำเสนอในมุมมองเดียวเสมอไป เพราะเมื่อผู้วิจัยวิเคราะห์บทความในหนังสือพิมพ์ประกอบกันไป ก็ได้พบว่า ตัวบททั้ง 2 ประเภทมีการนำเสนอชุดความคิดทั้งที่ขัดแย้งและสอดคล้องกัน ทำให้ผู้วิจัยได้เห็นชุดความคิดที่ต่างมุมมองและหลากหลายมากขึ้นในสื่อประเภทเดียวกัน แม้ว่าสุดท้ายแล้วอุดมการณ์ที่ได้จะออกมาเหมือนกันก็ตาม

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

กฤษฎาวรรณ หงส์ลดารมภ์. 2543. ปริจเฉทเกี่ยวกับชนกลุ่มน้อยในประเทศไทย:

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับอุดมการณ์. รายงาน

ผลการวิจัย ศูนย์วิจัยกองทุนรัชดาภิเษกสมโภช จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จูติกร เทรยาภรณ์. 2543. ภาพลักษณ์ของกลุ่มชาวยักร่วมเพศที่สะท้อนเนื้อหาใน

หนังสือพิมพ์รายวันไทยช่วงปี พ.ศ.2508-2543. วิทยานิพนธ์ปริญญา

มหาบัณฑิต สาขาวิชาวารสารสนเทศ ภาควิชาวารสารสนเทศ

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ณัฐพร พานโพธิ์ทอง. 2556. วาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ตามแนวภาษาศาสตร์:

แนวคิดและการนำมาศึกษาวาทกรรมในภาษาไทย. กรุงเทพฯ: โครงการ

เผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เทอดศักดิ์ ริมจำปา. 2545. วาทกรรมเกี่ยวกับ “เกย์” ในสังคมไทย พ.ศ.2508-2542.

วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต สาขาวิชาประวัติศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธีระ บุษบกแก้ว. 2553. กลวิธีทางภาษากับการนำเสนออัตลักษณ์ของตนเองโดย

กลุ่ม “เกย์ออนไลน์”. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย
ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นัทธนัย ประสานนาม. 2556. วรรณกรรมไทยร่วมสมัยในปริทัศน์ของนักวิจัยต่างสาขา.

วารสารมนุษยศาสตร์ 20 (ฉบับพิเศษ 2556): 312-363.

ราชบัณฑิตยสถาน. 2546. พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542. กรุงเทพฯ:

บริษัท นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์ จำกัด.

ภาษาอังกฤษ

Fairclough, Norman. 1995. **Media Discourse**. London: Edward Arnold.

Foucault, Michel. 1995. **Discipline and Punish: the Birth of the Prison**. 2nd ed.

New York: Vintage Books.

Gouveia, C. 2005. Assumptions about Gender, Power and Opportunity: Gays and
Lesbiana as Discursive Subjects in a Portuguese Newspaper. In

M. Lazar (ed.), **Feminist Critical Discourse Analysis: Gender, Power
and Ideology in Discourse**. Basingstoke: Palgrave Macmillan, 229-250.

van Dijk, Teun A. 2003. “Critical Discourse Analysis.” In Deborah Schiffrin et al.,
editors. **The Handbook of Discourse Analysis**. Malden: Blackwell

Publishing: 352-371.